

Η περιτομή της καρδιάς: Μετά τον συσσεισμό, το Πνεύμα της αληθείας (3ο Μέρος)

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

[Αρχιμανδρίτης Ζαχαρίας Ζάχαρου, Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ Αγγλίας](#)

Η περιτομή της καρδιάς είναι μεγάλη ευλογία. Ξεκινά με τη βαθειά αλλοίωση που ενεργείται στον άνθρωπο κατά το Βάπτισμα, όταν ενδυόμαστε τον Χριστό και τα στίγματα Του γίνονται δικά μας. Πρέπει όμως να συνεχισθεί η αύξησή μας, ωσότου να μην υπάρχει τίποτε μέσα μας που να αντιστέκεται στην παρουσία Του. Τότε θα φέρουμε τη σφραγίδα του λαού Του, θα ανήκουμε στον νέο Ισραήλ, στην καινή κτίση που είναι το Σώμα του Χριστού. Βαστάζοντας μέσα μας τον ζωηφόρο θάνατό Του, μετέχουμε στον πλούτο της αιώνιας ζωής που απορρέει από την Ανάστασή Του. Όπως έχει περιτμηθεί η καρδιά μας, έτσι έχουμε περιτμηθεί και ως προς τη σκέψη, τον λόγο και όλα τα μέλη μας. Δεν διαλογιζόμαστε πια ούτε εκφραζόμαστε αρνητικά για κανέναν, αλλά όλα όσα πράττουμε ή λέμε φέρουν μια μερίδα αγάπης, μέχρι να φθάσουμε στο πλήρωμα της μεγάλης αγάπης του Χριστού, που θα αποβεί η αιώνια κληρονομιά μας.

Πηγή:<http://paterikakeimena.blogspot.gr/>

Όπως ακριβώς η συνεχής επίκληση του αγίου Ονόματος του Ιησού «επιάζει» την καινούργια ζωή της καρδιάς και ασφαλίζει την περιτομή της, το ίδιο επιτυγχάνεται και με την καθημερινή ανάγνωση των Γραφών. Κάποιος στίχος αναζωπυρώνεται ξαφνικά μέσα στην καρδιά του ανθρώπου, για να την προπαρασκευάσει για την επίσκεψη του Πνεύματος του Θεού. Και αν είμαστε επιμελείς στη μελέτη μας, ο Κύριος μπορεί να μας δίνει συγκεκριμένο λόγο που θα μετατρέψει τον σπινθήρα σε φλόγα, κάθε φορά που θα προσερχόμαστε στην προσευχή. Τόσο πιστός είναι ο Κύριος στη διαθήκη Του μαζί μας! Εμείς είμαστε οι άπιστοι. «Ει απιστούμεν, Εκείνος πιστός μένει· αρνήσασθαι Εαυτόν ου δύναται» (Β' Τιμ. 2,13). Έχει ζωτική σημασία για μας να εμμένουμε προσηλωμένοι στον λόγο Του.

Όπως σπεύδουμε στο τραπέζι τρεις φορές την ημέρα, για να πάρουμε τη μερίδα της τροφής μας, έτσι έχουμε χρέος να ανταποκρινόμαστε στην ακατάπαυστη πρόσκληση του Κυρίου για τη δική Του τράπεζα που είναι πλούσια με την τροφή των λόγων Του. Αν επιθυμούμε να απολαύσουμε τα αγαθά της πνευματικής αυτής Τράπεζας και να κατανοήσουμε τον λόγο του Κυρίου, ώστε να ενοικήσει μέσα μας με ζωηφόρο δύναμη, είναι αναγκαίο να Του ζητούμε το χάρισμα που δώρισε στον Λουκά και τον Κλεόπα στον δρόμο προς Εμμαούς. Η δωρεά αυτή μας προσφέρεται όταν μελετούμε τις Γραφές, γιατί αυτές μας διδάσκουν να εντρυφούμε καθημερινά στον λόγο Του. Έτσι, με τον καιρό, σύμφωνα με τον Γέροντα Σωφρόνιο, ο λόγος του Θεού γίνεται η δική μας γλώσσα. Κάθε τόσο ένας από τους στίχους που έχουν ελκύσει τον νου και την καρδιά μας θα ζωοποιεί το πνεύμα μας. Θα ενεργεί ως

είσοδος προς τον ανεξάντλητο πλούτο της ζωής που ο Κύριος τόσο επιποθεί για μας (Ιωάν. 10,10), και θα μάθουμε να προσευχόμαστε ακριβώς με εκείνους τους λόγους της Γραφής που μας ενέπνευσε το Πνεύμα το Άγιο.

Σκιαγραφήσαμε διαδοχικά: τις προπαρασκευαστικές δοκιμασίες που υπομένουμε με καρτερία, την Πεντηκοστή του Ονόματος του Χριστού και την Πεντηκοστή του λόγου του Θεού. Οι δύο τελευταίες συνίστανται στην αδιάλειπτη μελέτη του Ονόματος Του και του λόγου Του μέσα στην καρδιά μας. Αλλά εξίσου βιώνουμε την Πεντηκοστή όταν κοινωνούμε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, που μας διαφυλάσσουν μέσα στους όρους της διαθήκης, την οποία έχουμε συνάψει: Να μη ζούμε πια για τους εαυτούς μας αλλά μόνο για τον Λυτρωτή μας, όπως λέμε σε κάποια από τις ευχαριστήριες ευχές μετά τη Θεία Μετάληψη.

Ο ίδιος ο Κύριος υποσχέθηκε: «Ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα εν εμοί μένει, καγώ εν αυτώ. Καθώς απέστειλε με ο ζων Πατήρ καγώ ζω δια τον Πατέρα, και ο τρώγων με κακείνος ζήσεται δι' εμέ» (Ιωάν. 6,56-57). Σταδιακά συναισθανόμαστε ότι με τη μετάληψη του Σώματος και του Αίματος του Χριστού μετέχουμε στην καινοποιό ζωή του ίδιου του Θεού. «Το πνεύμα εστι το ζωοποιούν, η σαρξ ουκ ωφελεί ουδέν», λέει ο Κύριος (Ιωάν. 6,63), και με το ζωηφόρο αυτό Πνεύμα Του γεμίζει όλα όσα Του προσφέρουμε, για να μας τα επιστρέψει ανακαινισμένα. Στη λειτουργία ανταλλάσσεται η δική μας πρόσκαιρη ζωή με τη δική Του την αιώνια. Η ανταλλαγή αυτή είναι επίσης η Πεντηκοστή μας, στην οποία λαμβάνουμε Πνεύμα επουράνιο.

Οι φανερώσεις του Αγίου Πνεύματος μας διδάσκουν ακόμη τη στάση που οφείλει να τηρεί η καρδιά για την περιφρούρηση του δώρου της χάριτος. Όταν ο Κύριος απονέμει στον άνθρωπο το πολυτελές και εύθραυστο χάρισμα του ταπεινού Αγίου Πνεύματός Του, η ορθή ανταπόκριση του ευεργετημένου ανθρώπου είναι να το σφραγίσει και να το αποθησαυρίζει μέσα στην καρδιά του. Αν προβεί σε επίδειξη του δωρήματός του υποκινούμενος από υπερηφάνεια, όχι μόνο θα το χάσει, αλλά θα προκαλέσει και τον αδελφό του. Η προβολή των χαρισμάτων μας συνιστά αθέτηση της δεύτερης εντολής του Θεού, γιατί με την ενέργεια μας αυτή σφετεριζόμαστε τον χώρο που ανήκει στον αδελφό μας. Οφείλουμε πάντοτε να παραχωρούμε όλο τον χώρο στον πλησίον μας και να κρατούμε μόνο ελάχιστο μέρος για τον εαυτό μας.

Ο Γέροντας Σωφρόνιος έχει βαθειά επίγνωση ότι η πνευματική αυτή αρχή διενεργείται τέλεια στους κόλπους της Αγίας Τριάδος. Όταν ο Χριστός ήλθε στον κόσμο, δεν είπε τίποτε για τον Εαυτό Του, μαρτυρώντας μόνο όσα του είχαν δοθεί από τον Πατέρα (Ιωάν. 12,49). Παρομοίως, ο άλλος Παράκλητος, το Πνεύμα της αληθείας, δεν προφέρει τίποτε δικό Του, αλλά προσκομίζει διηνεκή μαρτυρία για

τον Χριστό, αφού δική Του αγαλλίαση είναι η υπόμνηση των λόγων του Σωτήρα (Ιωάν. 14,26). Εδώ αναγνωρίζουμε την ολοκληρωτική αλληλοπεριχώρηση των Προσώπων της Αγίας Τριάδος, την «κένωσή» τους σε αιώνιο επίπεδο, όπως ο Γέροντας Σωφρόνιος το εξέφραζε.

Κάθε Υπόσταση -Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα- δέχεται τη μαρτυρία της αλήθειάς Της από τις δύο άλλες Υποστάσεις. Καμία δεν προτείνει τον Εαυτό Της, αλλά προσφέρει όλο τον χώρο στις άλλες δύο. Στο βιβλίο του Ο ΑΓΙΟΣ ΣΙΛΟΥΑΝΟΣ Ο ΑΘΩΝΙΤΗΣ, ο Γέροντας καταγράφει σε υποσημείωση το σπουδαίο αυτό ήθος που διασώζεται ακόμη σήμερα στο Άγιον Όρος. Οι μοναχοί αγωνίζονται να κρύψουν στο βάθος της υπάρξεώς τους οποιοδήποτε δώρημα της χάριτος και να μη φανερώσουν την εσωτερική τους κατάσταση. Αυτό δεν είναι μόνο θέμα προφυλάξεως των ίδιων από την κενοδοξία ή την αυταρέσκεια, αλλά αποτελεί επίσης ιερό χρέος σεβασμού προς τον πνευματικό χώρο των άλλων. Η σημείωση είναι συνοπτική, αλλά εκφράζει την ουσία της παραδόσεως και καταδεικνύει τη διάθεση της καρδιάς, στην οποία αναπαύεται περισσότερο το Άγιο Πνεύμα.

[Συνεχίζεται]

<http://bit.ly/1xp3qgg>